

Patrisztika

Remete hajnal. Fűszálak is egyként
ocsúdnak, fény külön-külön tanúi.
Már harmatcsöppek társadalma tengert
indítóványoz, s kezdetét veszi azzal
az Egy. Tudni sivatagról, húzódván
nem a világtól el, hanem Istenhez.
Monasztikus mezők fölött csillag fú.

Ennyi szépséged midből tér közénk?
„Gyöngyöm, gyönyöröm, gyönyörűm vagy”, súgja
a szerető, de az atyák is — égig.
Szakáll babrál szelek közt. Rongy kezek
imádságot beszélni vágyják egymást.
Mókus még alszik fatörzs barlangjában,
mely erdő tárt szeme, s holtakig ellát.

Atlantiszi? vagy afrikai kórus?:
felszínek mélyén szentének morajlik,
ében hálaadás, éden visszhangja.
Pedig csak virrad atomok egyháza,
pedig csak áld apokrif genezis.
Lehunyni méhét nem tudja a lét.
Ha nincs kit, akkor is van szeretet.

FÁTYOL ZOLTÁN

Az otthonérzet

Az otthonérzet kozmikus élmény.
Elsőre ezt értette meg a váratlanul
előadott szövegből, amit kelletlenül
hallgatott — maga sem tudta, hogy
miért nem hagyja ott a viseltes ruhájú
asszonyt, aki melléült a villamoson —,
csak akkor nézett rá, amikor megérezte,
hogy hozzá beszél, anélkül, hogy
figyelt volna rá; mintha szürke
gomolyba lépve sodródna ismeretlen
dimenziók felé, úgy merült el a szavakban,
elengedve értelmüket, de ez megütötte

*fülét és amit vak példaként emlegetett:
a lassú esőben átnedvesedett sárgaföld
szaga épp olyan, érezni ott is, ahol
véget érnek a csillagok, és arrafelé
még ugyanúgy otthon vagy, mint a
rég falak közt voltál, ahol szeretet és
béke honolt; itt hirtelen fölállt, be sem
fejezve a mondatot leszállt a hosszú
szerelvénnyel, eltűnve a tömegben,
hiába kereste már tekintetével.*

A gyávákról

*A gyávák hittek abban, hogy a hatalmat
Istentől kapja az ember az anyag fölött,
de megvallani nem merték. Mint egy
hosszú séta az árpaföldön, esti fényben,
olyan volt ez a menetelés; a Golden
Srácokat, bár néha kételyek gyötörték,
mindig megnyugtatták önnön kicsinyes
mentségei: nem tehattünk mást, és
nem kell tanúskodnunk sem magunk
ellen. Nem fogtuk meg senki kezét,
egymásét sem, nem volt cinkosunk,
de nem vállaltunk testvéreket sem.
Így hát a dolgok elrendeződtek.
Elvesztettünk ugyan mindent, már
semmink sincs, és innentől bármi
megtörténhet: jöhet nukleáris tél, mutáns
állatok vagy a víz megsemmisülő nevét
ismételgető szomjukba örülők, ez mind
benne van. Mindig voltak, akik vállalták
a mártíriumot, ők nem tették.
Nincs visszaút, elvégeztetett.*